

BAYAT

№ 11 (639)

ƏBÜLFƏZ
ÜLVİ

KİŞİLƏR BAYRAMI

Fevral ayının iyirmi üçü,
Təbriklər söylədi birisi mənə.
Elə çaşırdı ki, onun bu suçu,
Gön kimi göründü dərisi mənə.

Dedi:-kişilərin bayramıdır bu,
Qışqırıb yox-dedim, çıxdım özümdən.
Ondakı anmazlıq, ondakı duyğu,
Onun kişiliyin saldı gözümdən.

Dedim:-bayram kimi sandığın o gün,
Sovet ordusunun yaranmasıdır.
O, daha ölübdür bu millət üçün,
O, ölüm bizlərin oyanmasıdır.

İyirmi yanvardır-dedim-bu "bayram",
Şuşanın, Laçının haray səsidir.
Buna bayram demək haramdır, haram,
Bu "bayram" Xocalı faciəsidir.
Ötür bu bayramı batsın dumanda,
Dedim:-təbrik deyil, bu bir lağlağa.
Əsir torpaqları geri alanda,
Kişilər bayramı olacaq, qağa.

DİLİM

Sehri var, sirri var, bilmirəm nədən,
Dilimə möcüzə, mənə demişəm.
Hələ yazı pozu, hərif bilmədən,
Bu dildə anama ana demişəm.

Göydə ulduzumdur, dağlarda zirvəm,
Çəməndə çiçəyim, gülüm olubdur.
Hələ mən deməklə mən, mən deyiləm,
Məni mən eyləyən dilim olubdur.

Dilimdə şən çıxır eşqin nəğməsi,
Dilim öz dilimlə inciləşibdir.
Məhəbbət kəlməsi, sevgi kəlməsi,
Onu sevə-sevə sevgiləşibdir.

Qayəsi qurandan, mayası oddan,
Özünə özəl bir ad da yaradıb.
Elə bil arılar dadıb bu daddan,
Balı, dilim olan dad da yaradıb.

Hələ dediklərim azdır, cüzbüdür,
Dilimin sözüylə daş da canlanır.
Baxmayın dil adi bədən üzvüdür,
Bütün anlayışlar dillə anlanır.

O ÖLMƏYİB

Sil göz yaşlarını, şəhid anası,
Sanma şəhid gülün solmağa gedib.
Bir ana övladı, ata balası,
Bir xalqın övladı olmağa gedib.

Yaşayır bığ yeri hələ tər oğlun,
İgiddir, bilirəm sənin hər oğlun,
Torpağı məst edən mətin, ər oğlun,
Qəblərə əbədi dolmağa gedib.

Nə duman aparıb onu, nə də çən,
Köçmürlər vətənə, xalqa, elə tən,
Əməli Tanrıya xoş gəldiyindən,
Bir az da Tanrıyla qalmağa gedib.

Bəli o ölməyib, bunu bil yenə,
Qoy bir gizli sirri söyləyim sənə,
Torpağın altıyla qarı düşməne,
Qəti, son qələbə çalmağa gedib.

Axı gül yanağın niyə sozalıb?
Şəhidlər ölmür ki, onu yaz alıb,
Vətən sevgisiylə dəstamaz alıb,
İstiqlal namazı qılmağa gedib.

SUÇ SƏNDƏ

Nə olub, arada danış olandan?
Səhvini üzünə demişəm sənin,
A canım, biz elə tanış olandan,
Qəmini əynimə geymişəm sənin.

Üzərək demisən, deyilməz sözü,
İkiqat əymisən, əyilməz sözü,
Dediyn bal ilə yeyiməz sözü,
Zərrə bal qatmadan yemişəm, sənin.

Hərdən kölgə kimi pusursan məni,
Yoxsa zənn edirsən əsir sən məni?
Bəzən dilim-dilim kəsirsən məni,
Sanki bostanında yemişəm sənin.

Vətəni sevmişəm, sevirəm yenə,
Düşməne ər kimi gərirəm sinə,
Elim qızıl donu geydirib mənə,
Hələ də gözündə gümüşəm sənin.

Suç səndə, Ülvinin üzü danlanır,
Bilmirsən danlaqdan ürək qanlanır?
Sənin əməlindən belə anlanır,
Mən elə hambalın imişəm sənin.

SƏRVAXT OL

Niyə ağladırısan, qoymursan güləm,
Kim deyib üz məni, üz vermə mənə.
Sevda ver qəlbimə, qıyma tez öləm,
Düzlər Məcnunundur, düz vermə mənə.

Qoy mənim gözümdə su dönsün selə,
Təki sənin gözün tökməsin gilə,
Yaşamaq istəsən iki qəlb ilə,
Mənim də qəlbimi üz, vermə mənə.

Ək neynək köksümə, dağlı söz əksən,
Bitib göyərəcək nəyi düz əksən,
Məstindən mey alıb, şərab düzəltəsən,
Onu çəlləklə ver, yüz vermə mənə.

Həsərdən ağlasa dərd verər bulaq,
Gəl şərin sözünə verməyəq qulaq,
Kəm olsam, gəl mənə başdaşı alağ,
Başımı qoymağa diz vermə mənə.

Ülvi nakam köçməz, Ülviylə qalsan,
Dözərəm, ən soyuq şaxtaya salsan,
Amma eşq, məhəbbət verməli olsan,
Sev, isit, bir onu buz vermə mənə.

HİCRAN

Ağa meyl elədim, güldü qarada,
Sevincim dərd tapıb, yaraya düşdü.
Sevdim vüsal tapam, bəlkə arada,
Hicran ondan qabaq, araya düşdü.

Günümü xəzəl tək saraldıb hicran,
Sinsidir, könlümü oduna qoyur.
Guya xarüqələr yaradıb hicran,
Hələ, adamlar da adına qoyur.

Xeyirdən yan qaçdı, etdikcə şərin,
Qaynanmış su tökdü dözümlün üstə.
Dizimin üstündə az bilib yerin,
Can atdı qalxmağa gözümün üstə.

Əlindən min dəfə qəmə batmışam,
Bütün varlığımı o, alıbdır, o.
Elə bil mən ona güllə atmışam,
Təsədüf dəyməyib, sağ qalıbdır o.

Yalnız höcətləşib, etməyib yardım,
Fürsət tapan kimi məni yendi də.
Mən hicran məktəbin əla qutardım,
Yazıb, diplomumu vermir indi də.

BƏNZƏMİR

Sanki ruhun sınıb, salıblar yaxı,
Ancaq sevgi hissin, hissə bənzəmir.
Bu nə xarakdır, əzizim, axı,
Üzün, üzə gülür, tərsə bənzəmir.

Bəlkə də hərcayi deyildir qanın,
Onda bu şəkildə bir az az tanın,
Mənə dərs verirsən, öz dərsin, canım,
Nənəm Leyli verən dərsə bənzəmir.

Gəl mənə, kədərdən bələmə vermə,
Gül kimi sevdanı ələmə vermə,
Özünü pis kimi qələmə vermə,
Vallah, qələmin də pisə bənzəmir.

Sevmirəm arxanca kimsə şəər desin,
Eşqi verə bilmir bar, bəhər desin,
Ürəkdən istəyəm, dəyənlər desin,
Bu adam qızıldır, misə bənzəmir.

Çoxları desə də bu oda yanma,
Ümidim söyləyir qəti dayanma,
Düzdür, şişin vardır mehrində, amma,
Bu şiş bədxassəli şişə bənzəmir.

QƏSDƏN SÖZ ÇƏKİRDİM

Dedim:- bir mövzu ver, şeirdən yana,
Dedin:- mövzu olsa özüm dəyərdim.
Sən məndən qəlbimi umsaydın, amma,
Mən bütöv canımı sənə verərdim.

Dedim:- səndə elə möcüzələr var,
Bulaq tək o, axmaz heç vaxt lil mənə.
Dedim:- canımı al, özün nə olar,
Dedin:- izin verməz Əzrail mənə.

Dedim:- yetim sevgim qəlbimə dağdı,
Dedin:- yetimliklə ürək sıxarlar?
Bəlkə də atası, anası sağdı,
Axtarsaq hardasa üzə çıxarlar.

Nə dedim, acılı söz dedin yenə,
Sanmadın qəhərdən doluxaram mən.
Bəlkə şirin kəlmə demədin mənə,
Qorxdun diabetə yoluxaram mən.

Demirdim sözlərim qəlbini yarsın,
Qorxurdum fikrimi düz tapmayasan.
Qəsdən söz çəkirdim, sözün qurtarsın,
Sevirəm deyəndə söz tapmayasan.

SƏBRİM DÖZƏ BİLMİR

Birini çox əziz tutdum canımdan,
Həmin o, əzizlik dönüb şiş verib.

Sən demə, ömrümə gələn anından,
Ömrümdən getməmə sifariş verib.

Sülhə, barışığa yer saxlamışdım,
Od vurdu, o yeri tamam dağladı.
İşə bax, mən ona bel bağlamışdım,
O, mənim bəxtimin yolun bağladı.

Ürəyi sevgi yox, sözlə doluymuş,
Ağlına nə gəldi dedi, doymadı.
Sən demə, o, elə qarınquluymuş,
Qəlbimi büsbütün yedi doymadı.

Ya eşqə asiydi, ya eşqdə naşı,
Sanardın biveclik taxtına düşüb
Nə bilim, bəlkə də yaradılması,
Tanrının həvəssiz vaxtına düşüb.

Baxışı sevgiyə ah-vah gətirib,
Görənlər heyratə düşüb, çaşıblar.
Elə bil qəlbini açıb, götürüb,
Aldadıb yerinə daşı asıblar.

QORUYACAĞAM

İstər ayaq saxla, istərsən də get,
Mən öz peymanımı qoruyacağam.
Sən öz peymanınla nə edirsən, et,
Mən öz peymanımı qoruyacağam.

Qəminlə bədbəxtin yekəsi olsam,
Bu yolda dünyadan köçəsi olsam,
Qəlbimin qəlbini sökəsi olsam,
Mən öz peymanımı qoruyacağam.

Sözü var, gözü var, gözü ac deyil,
Nə yeyir, o, mənim köksümdən yeyir,
Tək mən söyləmirəm, qəlbim də deyir,
Mən öz peymanımı qoruyacağam.

Onsuz dünya mənə dardan dardı, dar,
Mayası istəkdir, himi etibar,
Onu qorumamın kimə dəxli var?
Mən öz peymanımı qoruyacağam.

Məhəbbət yırtıcı qurdu düzəldib,
Nifrətdən dağılmış yurdu düzəldib,
Gərəkse özündən ordu düzəldib,
Mən öz peymanımı qoruyacağam.

BİLMİRƏM

Baxanda gözüne gözüm məst olur,
Niyə belə olur, hələ bilmirəm.
A canım, belə də sui-qəsd olur?
Ha fikrə dalıram, bilə bilmirəm.

Gətirdin imanı, dini talemə,
Qoymadın dumanı, çəni talemə,
Elə rəssam çəkib səni talemə,
O rəsmi bir daha silə bilmirəm.

Bilmirəm nə sirdir, yaxşıdır, pisdir,
Dünyanı bölərəm, bu, necə işdir?
Bircə, tək səninlə böldüyüm hissi,
Başqa birisiylə bölə bilmirəm.

Əsil eşq, məhəbbət heç vaxt ölməyib,
Çoxsa da çox sevən gülə bilməyib,
Süleyman barmağın kəsib, bilməyib,
Məni bütöv taxsan milə, bilmirəm.

Ülviyəm, sən mənim əhd-peyman ləlim,
Görəndə özündən tez çıxır dəlin,
Deyirsən bizə gəl, bəs necə gəlim,
Mən özüm özümə gələ bilmirəm.

ƏDALƏT •

14 aprel 2018-ci il